

[Finansministeren.]

og at der herunder foretages en vurdering af, om grundlaget for opretholdelsen af de enkelte honorarer eller grupper af honorarer måtte have ændret sig bl. a. som følge af de nye lønnings- og normeringsbestemmelser.

Nu er lønpolitik som bekendt ikke nogen eksakt videnskab, og det er derfor ikke muligt at fastsætte lønninger, som for de enkelte grupper kan siges at være de eneste rigtige. Opfattelsen af, hvad der er rimeligt, kan være forskellig for de enkelte, men i det store og hele kan man vist gå ud fra, at kommissionen i sine forslag har fastsat lønninger, der både af kommissionsmedlemmerne og af tjenestemændene i almindelighed føles både rimelige og forsvarlige.

Samtidig med ændringen af tjenestemændenes lønninger vil det være rimeligt at ajourføre ministerlønningerne, der er fastsat i lov af 12. juli 1946 om tillæg til loven om vederlag og pension m. v. for ministre af 16. juli 1927. Det vil være naturligt at tage spørgsmålet op i tilknytning til forhandlingerne i det folketingsudvalg, som nu ned sættes til behandling af de her fremsatte lønningslove.

Endvidere skal fremhæves, at der i kommissionen er opnået enighed om, at der ikke ved lovens ikrafttræden bør ske en almindelig nedsættelse af tjenestetiden efter det private erhvervslivs mønster, idet man dog går ind for afskaffelsen af den såkaldte 9 timers norm, der efterhånden ikke er meget anvendt. Spørgsmålet om tjenestetidens længde foreslås taget op til behandling i et særligt udvalg, som også skal beskæftige sig med andre tjenestetidsproblemer. Det henstilles, at udvalget afslutter sit arbejde så betids, at eventuelle ændringer i tjenestetidsnormerne kan træde i kraft senest den 1. april 1961. På tilsvarende måde vil også stats- og folkeskolelærernes pligtige timetal blive taget op til nærmere undersøgelse.

Set ud fra et rent teknisk synspunkt er der vist ingen tvivl om, at en af kommissionens vanskeligste opgaver har været at opstille reglerne for indplaceringen af de nuværende tjenestemænd i det nye lønsystem. Det siger sig selv, at når 84 lønningsklasser skal overføres til 30, må der opstå en lang række problemer. Den hidtidige store løndifferentiering efter forsørgerforhold har ligeledes skabt problemer. Det har derfor ikke

været muligt at opstille en enkel regel for henførelsen af de nuværende tjenestemænd til de nye lønningsklasser, men kommissionen har været nødsaget til at opstille ret detaljerede regler.

Ved indplaceringen af ikke-forsørgere på de nye løntrin, der jo vil være fælles for forsørgere og ikke-forsørgere, har kommissionen foreslået det hovedprincip, at nuværende ikke-forsørgere over 30 år indplaceres på samme løntrin som forsørgere med samme anciennitet. For så vidt angår ikke-forsørgere under 30 år, foreslår man ved indplaceringen en graduering mellem ikke-forsørgere mellem 27 og 30 år, mellem 25 og 27 år samt under 25 år, således at de forskellige grupper indplaceres på lavere løntrin end ikke-forsørgerne over 30 år, men således at indplaceringen for alle undtagen de alleryngste medfører en ganske betydelig lønfremgang.

For specielle lønningsklasser, nemlig 2., 4.-5. og 9. lønklasse, har kommissionen anset det for nødvendigt at gøre fravigelse fra den førnævnte hovedregel, men også i disse klasser bliver der tale om en følelig lønfremgang.

Endelig har man for de akademiske lønningsklasser fundet det rigtigst at råde bod på de meget store forskelligheder, der har været i advancementsvilkårene i de enkelte styrelser, gennem en regel, hvorefter disse tjenestemænd indplaceres på grundlag af deres anciennitet indtil 18 år. Også for en række af de højeste stillinger foreslår kommissionen indplacering på grundlag af ancienniteten.

Uanset disse regler har det vist sig, at ligelønsprincipets gennemførelse i visse lønningsklasser kan medføre en endog meget stor lønfremgang for yngre tjenestemænd, og det er derfor fastsat, at der for disse ikke kan blive tale om en større øjeblikkelig lønfremgang end 15 pct. Lønfremgange derudover vil først kunne opnås med halvdelen pr. 1. april 1959 og halvdelen pr. 1. april 1960.

Disse indplaceringsregler er opstillet for at nå frem til rimelige resultater for de enkelte grupper af tjenestemænd, og en gennemgang af de lønfremgange, der bliver tale om, synes at vise, at dette resultat i det store og hele er nået. Jeg vil gerne bemærke, at i lønningsklasser, hvis begyndel-